

“मीठे बच्चे – तिमीले फूल बनेर सबैलाई सुख दिनुछ, फूल बच्चाहरूले मुखबाट रत्न निकाल्छन्।”

परश्वर:- फूल बन्ने बच्चाहरूप्रति भगवानको कुनै चाहिँ यसतो शिक्षा छ, जसबाट उनीहरू सदा सुगन्धित बनिरहन्छन्?

उत्तर:- हे मेरा फूल बच्चाहरू! तिमीले आफू भित्र हेर- म भित्र कुनै आसुरी अवगुण रूपी काँडा त छैन? यदि भित्र कुनै काँडा छ भने जसरी अरूको अवगुणबाट घृणा आउँछ, त्यसैगरी आफ्नो आसुरी अवगुणसँग घृणा गर्यौ भने काँडा निसकेर जान्छ। आफूलाई हेरदै गर- मनसा-वाचा-कर्मणाद्वारा यसतो कुनै विकर्म त हुँदैन, जसको दण्ड भोग्न परोस्!

ओम् शान्ति। रूहानी बच्चाहरूप्रति रूहानी बाबा बसेर समझाउनु हुन्छ। यस समयमा यो रावण राज्य हुनाले मनुष्य सबै हुन् देह-अभिमानि त्यसैले यसलाई जंगलको काँडा भनिन्छ। यो कसले समझाउनु हुन्छ? बेहदका बाबा, जसले अहिले काँडालाई फूल बनाइरहनु भएको छ। कहीं-कहीं माया यसतो छ, जसले फूल बना-बनदै तुरुन्तै फेरि काँडा बनाइदिन्छ। यसलाई भनिन्छ नै काँडाको जंगल। यसमा अनेक प्रकारका जनावर जस्तै मनुष्य रहन्छन्। हुन् मनुष्य, तर एक आपसमा जनावर जस्तै लडाईं झगडा गरिरहन्छन्। घर-घरमा झगडा छ। सबै विषय सागरमा परेका छन्। यो सारा दुनियाँ विशाल विषको सागर हो, जसमा मनुष्यले गोता खाइरहेका छन्। यसलाई नै पतित भ्रष्टाचारी दुनियाँ भनिन्छ। अहिले तिमी काँडाबाट फूल बनिरहेका छौ। बाबालाई बागवान पनि भनिन्छ। बाबाले बसेर समझाउनु हुन्छ- गीतामा छ ज्ञानको कुरा र फेरि मनुष्यहरूको चालचलन कसतो छ, त्यो भागवतमा वर्णन छ। के-के कुरा लेखिएका छन्। सतयुगमा यसतो कहाँ भनिन्छ र। सतयुग त हो नै फूलको बगैँचा। अहिले तिमी फूल बनिरहेका छौ। फूल बनेर फेरि काँडा बनछन्। आज धेरै राम्रो चलछन् फेरि मायाको तुफान आउँछ। बसी-बसी मायाले के हालत बनाइदिन्छ। बाबा भनिरहनुहुन्छ- मैले तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउँछु। तिमी विश्वको मालिक थियो। हिजोको कुरा हो। लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। हीरा-जुहारतहरूका महल थिए। त्यसलाई भनिन्छ नै गार्डन अफ अललाह। जंगल यहाँ छ, फेरि बगैँचा पनि यहाँ नै हुन्छ। पहिला स्वर्ग थियो, त्यसमा फूल नै फूल थिए। बाबाले नै फूलको बगैँचा बनाउनु हुन्छ। फूल बना-बनदै फेरि संगदोषमा आएर बिग्रन्छन्। भन्छन्- बाबा मैले त विवाह गरछु। मायाको आकर्षण देख्छन् नि। यहाँ त छ बिल्कुलै शान्ति। यो दुनियाँ सारा हो जंगल। जंगललाई अवश्य आगो लाग्छ। जंगलमा रहने पनि खतम हुन्छन् नि। उही आगो लाग्छ, जो ५ हजार वर्ष पहिला लागेको थियो, जसको नाम महाभारत लडाईं राखिएको छ। एटोमिक बमको लडाईं त पहिला यादवहरूको नै लाग्छ। त्यो पनि गायन छ। साइनसद्वारा मिसाइलस बनाएका छन्। शास्त्रहरूमा त धेरै कथा छन्। बाबाले बच्चाहरूलाई समझाउनु हुन्छ- यस प्रकार पेटबाट कुनै मूसल आदि निसक्न कहाँ सक्छ र। अहिले तिमीले देखेछौ- विज्ञानद्वारा कति बम आदि बनाउँछन्। केवल २ वटा बम फ्याँकदा त कति शहर खतम भए। कति मानिस मरे। लाखौं मरे होलान्। अब यो यति ठूलो जंगलमा करोडौं मनुष्य रहन्छन्, यसलाई आगो लाग्नुछ।

शिवबाबाले समझाउनु हुन्छ- बाबा त फेरि पनि दयालु हुनुहुन्छ। बाबाले त सबैको कल्याण गर्नुछ। फेरि पनि जान्छन् कहाँ! देख्छन्- अवश्य आगो लाग्छ, अनि फेरि बाबाको शरण लिन्छन्। बाबा हुनुहुन्छ सरवका सदगति दाता, पुनरजन्म रहित। उहाँलाई फेरि सरवव्यापी भनिदिन्छन्। अहिले तिमी हौ संगमयुगी। तिम्रो बुद्धिमा सारा ज्ञान छ। भित्र-सम्बन्धी आदिसँग पनि सम्बन्ध निरवाह गर्नुछ। उनीहरूमा छ आसुरी अवगुण, तिमीमा छ दैवी गुण। तिम्रो काम हो अरूलाई पनि यही सिकाउनु। मनत्र दिँदै गर। प्रदर्शनीद्वारा तिमीले कति समझाउँछौ। हिनद्हरूका ८४ जन्म पूरा भए। अहिले

बाबा आउनु भएको छ मनुष्यबाट देवता बनाउन अर्थात् नरकवासी मनुष्यहरूलाई स्वर्गवासी बनाउनु हुन्छ। देवता स्वर्गमा रहन्छन्। अब आसुरी अवगुणसँग घृणा आउँछ। आफूलाई हेरिन्छ, म दैवी गुणवाला बनेको छु? म भित्र कुनै अवगुण त छैन? मनसा-वाचा-कर्मणा मलाई कुनै यस्तो कर्म त गरिन्छ, जुन आसुरी काम हो? मलाई काँडालाई फूल बनाउने धनदा गरछु वा गरदिन? बाबा हुन्छन् बागवान र तिमी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू हौ माली। किसिम-किसिमका माली पनि हुन्छन्। कोही त कमजोर छन्, जसले कसैलाई आफू समान बनाउन सक्दैनन्। प्रदर्शनीमा बागवान त जान्छन्। माली जान्छन्। यी माली पनि शिव बाबासँगै छन्, त्यसैले यी पनि जान सक्दैनन्। तिमी माली जान्छौ सेवा गर्नको लागि। राम्रा-राम्रा मालीहरूलाई नै बोलाउँछन्। बाबाले पनि भन्छन्— ज्ञान दिन नसक्नेलाई नबोलाऊ। बाबा नाम भन्छन्। थरडकलास माली पनि छन्। बागवानले प्यार उनलाई गर्छन्, जसले राम्रा-राम्रा फूल बनाएर देखाउँछन्। उनीहरूसँग बागवान खुसी पनि हुन्छन्। मुखबाट सदैव रतन नै निकालिरहन्छन्। कसैले रतनको सट्टा पत्थर निकाल्छन् भने बाबाले के भन्छन्? शिवमाथि आँकको फूल पनि चढाउँछन्। त्यसैले कुनै यस्ता पनि चढ्छन्। चालचलन त हेर कस्तो छ! काँडा पनि चढ्छन्, दिलमा चढेर पनि फेरि जंगलमा जान्छन्। सतोप्रधान बन्नको सट्टा अझै तमोप्रधान बन्दै जान्छन्। उनको फेरि के गति हुन्छ! बाबा भन्छन्— म एक त निष्कामी हुँ र दोस्रो पर-उपकारी हुँ। पर-उपकार गरछु, जसले मेरो गलानि गरछन्। बाबा भन्छन्— म यस समयमा नै आएर स्वर्गको स्थापना गरछु। कसैलाई भन स्वर्ग जाऊ। भन्छन्— स्वर्गमा त हामी यहीँ छौं नि। अरे! स्वर्ग हुन्छ सत्ययुगमा। कलियुगमा फेरि स्वर्ग कहाँ बाट आयो? कलियुगलाई भनिन्छ नै नरक। पुरानो तमोप्रधान दुनियाँ हो। मनुष्यहरूलाई थाहै छैन— स्वर्ग कहाँ हुन्छ? स्वर्ग आकाशमा छ भन्ने समझन्छन्। देलवाडा मन्दिरमा पनि स्वर्ग माथि देखाएका छन्। तल तपस्या गरिरहेका छन्। त्यसैले भनिदिन्छन्— फलाना स्वर्ग गयो। स्वर्ग कहाँ छ? सबैको लागि भनिदिन्छन् स्वर्गवासी भयो। यो हो नै विषय सागर। कषीर सागर विष्णुपुरीलाई भनिन्छ। उनीहरूले फेरि पूजाको लागि एक ठूलो तलाउ बनाएका छन्। त्यसमा विष्णुलाई बसाएका छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले स्वर्गमा जाने तयारी गरिरहेका छौ, जहाँ दूधका नदीहरू हुन्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरू फूल बन्दै जाऊ। यस्तो कुनै चालचलन कहिल्यै बनाउनु हुँदैन, जसले गर्दा कसैले भनोस्, यो त काँडा हो। सदैव फूल बन्नको लागि पुरुषार्थ गरिराख। मायाले काँडा बनाइदिन्छ, त्यसैले आफ्नो धेरै समहाल गर्नुछ।

बाबा भन्छन्— गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि कमल फूल समान पवित्र बन्न छु। बागवान बाबा काँडाबाट फूल बनाउन आउनु भएको छ। हेरनु छ— म फूल बनेको छु? फूलहरूलाई नै सेवाको लागि जहाँ पनि बोलाउँछन्। बाबा गुलाबको फूललाई पठाइदिन्छोस्। देखिन्छ नि— को, कुनचाहिँ फूल हो। बाबा भन्छन्— म आउँछु नै तिमीलाई राजयोग सिकाउन। यो हो नै सत्य नारायणको कथा। सत्य प्रजाको होइन। राजा रानी बनेपछि प्रजा पनि सत्य बन्छन्। अहिले बुझ्नेका छौ— राजा रानी तथा प्रजा कसरी नम्रवरण बन्छन्। गरिब जसको पासमा २-५ रूपयाँ पनि बच्दैन। उनले के दिन सक्छन्। उनलाई पनि सत्य नै मिलिन्छ, जति हजार दिनलाई मिलिन्छ। सबै भन्दा बढी भारत गरिब छ। कसैलाई पनि याद छैन— हामी स्वर्गवासी थियौं। देवताहरूको महिमा पनि गाउँछन् तर बुझ्न सक्दैनन्। जस्तै भ्यागुताले टरटर गरछन्। बलबलको आवाज कति मीठो हुन्छ, तर अर्थ केही हुँदैन। आजकल गीता सुनाउने कति छन्। माताहरू पनि निसकेका छन्। गीताद्वारा कुनचाहिँ धर्म स्थापना भयो? यो केही पनि जानेका छैनन्। थोरै ऋद्धि-सिद्धि कसैले देखायो भने पुग्यो, उसैलाई भगवान समझन्छन्। गायन पनि गरछन्— पतित-पावन। त्यसैले पतित छन् नि। बाबा भन्छन्— विकारमा जानु यो नम्रवरण पतितपना हो। यो सारा दुनियाँ पतित छ। सबैले पुकार्छन्— हे पतित-पावन आउनुहोस्। अब उहाँ आउनु हुन्छ वा गंगा सनान गरेर पावन बनिन्छ? बाबालाई मनुष्यबाट देवता बनाउनको लागि कति मेहनत गर्नु परने हुन्छ। बाबा भन्छन्— मलाई याद गर्नु भन्ने तिमी काँडाबाट फूल बन्छौ। मुखबाट कहिल्यै पत्थर निकाल्नु हुँदैन। फूल बने। यो पनि पढाइ हो नि। चलदा-चलदै ग्रहदशा बस्छ भन्ने फेल हुन्छन्। आशावादीबाट निराशावादी बन्छन्। फेरि भन्छन्— हामी बाबाको पासमा जाऔं। इन्द्रको सभामा विकारी कहाँ आउन सक्छन्! यो इन्द्र सभा हो नि।

बराहमणी, जसले लिएर आउँछिन्, उनीमाथि पनि ठूलो जिम्मेवारी छ। विकारमा गयो भने बराहमणीलाई पनि बोझ लाग्छ, त्यसैले लयाउँदा समहाल गरेर लिएर आउनु परछ। पछि गएर तिमीले देख्छौ- साधु-सनत् आदि सबै लाइनमा खडा हुन्छन्। भीष्म पितामह आदिको नाम त छ नि। बच्चाहरूको बडो विशाल बुद्धि हुनुपरछ। तिमीले कसैलाई पनि बताउन सक्छौ- यहाँ गार्डन अफ फ्लावर थियो। देवी-देवताहरू रहन्थे। अहिले त काँडाका बनेका छन्। तिमीमा ५ विकार छन् नि। रावण राज्यको मतलब नै हो जंगल। बाबा आएर काँडालाई फूल बनाउनु हुन्छ। ख्याल गर्नुपरछ- अहिले हामी गुलाबको फूल बनेौं भने जनम जनमान्तर आँकको फूल नै बन्छौं। हरेकले आफ्नो कल्याण गर्नु छ। शिवबाबालाई कहाँ उपकार गर्नु परछ र! उपकार त आफैँलाई गर्नु छ। अब श्रीमत्मा चलनु छ। बगैँचामा कोही गयो भने बासनादार फूललाई नै मन पराउँछ। आँकलाई कहाँ मन पराउँछ र! फ्लावर शो हुन्छ नि। यो पनि फ्लावर शो हो। धेरै ठूलो इनाम मिल्छ। धेरै फसटकलास फूल बन्नु छ। धेरै मीठो चालचलन हुनुपरछ। करोधीसँग धेरै नमस् हुनुपरछ। हामी श्रीमत अनुसार पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँ सवरगको मालिक बन्न चाहन्छौं। युक्तिहरू त धेरै हुन्छन् नि। माताहरूमा तरिया-चरित्र धेरै हुन्छ। चलाखी गरेर पवित्रतामा रहनको लागि पुरुषार्थ गर्नु छ। तिमीले भन्न सक्छौ- भगवानुवाच काम महाशत्रु हो, पवित्र बन्यौ भने सतोप्रधान बन्छौ। के हामीले भगवानले भनेको नमानौं! युक्तिसँग आफूलाई बचाउनु परछ। विश्वको मालिक बन्नको लागि थोरै सहन गर्यौ त के भयो? आफ्नो लागि नै गर्यौ नि। उनीहरूले राजाईको लागि लडाईँ गरन्छन्। तिमीले आफ्नो लागि सबै थोक गर्यौ। पुरुषार्थ गर्नुपरछ। बाबालाई बिरसिनाले नै गिरन्छन्। फेरि शर्म आउँछ, देवता कसरी बन्न सक्छु! अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमरनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमरनिङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) मायाको गर्हदशाबाट बच्नको लागि मुखबाट सदैव ज्ञान रतन निकाल्नु छ। सगदोषबाट आफ्नो समहाल गर्नु छ।

२) सुगन्धित फूल बन्नको लागि अवगुणहरूलाई निकाल्दै जानु छ। श्रीमत्मा चलेर धेरै नमस् बन्नु छ। काम महाशत्रुसँग कहिल्यै पनि हार खानु हुँदैन। युक्तिसँग सव्यलाई बचाउनु छ।

वरदान:- सदा शक्तिशाली वृत्तिद्वारा बेहदको सेवामा तत्पर रहने हदका कुराबाट मुक्त भव
जसरी साकार बाबालाई सेवा सिवाय केही पनि देखिँदैनथ्यो, त्यसैगरी तिमी बच्चाहरू पनि आफ्नो शक्तिशाली वृत्तिद्वारा बेहदको सेवामा सदा तत्पर रहने गर अनि हदका कुरा सवतः खतम भएर जान्छन्। हदको कुरामा समय दिनु- यो पनि पुतलीको खेल हो, जसमा समय र शक्ति खेर जान्छ। त्यसैले सानो-सानो कुरामा समय वा जममा गरेको शक्ति व्यर्थ नगुमाऊ।

सलोगन:- सेवामा सफलता प्राप्त गर्नु छ भने बोली र चालचलन परभावशाली हुनु परछ।